

Luthersk eller Kristen?

(Undervisning i Fyns Frimenighed d.21/11 2010).

På løbesedlen står der:

- Hvorfor kalder vi os lutherske, pinsevenner eller baptister? Og som lutherske kalder man sig LMere, IMere, Oasefolk osv. Kunne vi ikke bare nøjes med betegnelsen kristen?
- Som forsamlinger og som enkeltpersoner vil vi løbende indgå i forskelligt tværkirkeligt samarbejde og personlige relationer. Hvad er det, vi på en særlig måde skal være opmærksomme på?
- Alle kristne taler om evangeliet i Kristus. Men er der alligevel forskel? Står der noget med småt?

Den lutherske reformation på 1500-tallet indebar, at vi i Danmark ikke længere var katolikker. Martin Luther og de andre reformatorer protesterede mod nogle væsentlige ting i katolsk tro og praksis. Noget af det var faktisk så væsentligt for reformatorerne, at de var villige til at risikere livet for at forkynde en anden tro.

Men hvad var dét, der var livet om at gøre for de lutherske reformatorer?

Det er blevet formuleret som tre 'alener':

- Skriften alene
- Kristus alene
- Troen alene

1) *Skriften alene* betyder, at Bibelen er Guds Ord. Den er Guds åbenbaring af sig selv og sin frelsesplan. Hvis vi vil lære Ham at kende og blive frelst, så må vi spørge Bibelen til råds.

Men det mente katolikkerne også. De sætter også Bibelen meget højt. De betragter den som Guds Ord. Hvad var så forskellen mellem dem og reformatorerne?

Jo, katolikkerne sagde Skriften **og** traditionen. Gud åbenbarer sig ikke bare for os i Bibelen. Det gør Han også gennem kirken, sagde de. Det har Gud gjort lige siden de første apostle. Bibelen er bare første led i en fortsat åbenbaring. Til at begynde med var apostlene kirkens ledende mænd, som Gud åbenbarede sig igennem. Men det gør Gud fortsat. Han åbenbarer sig gennem kirkens ledende mænd, og denne fortsatte åbenbaring er lige så forpligtende som den første del af åbenbaringen; nemlig Bibelen. Det betyder, at Bibelen og den kirkelige tradition er lige forpligtende for kristne.

Sådan lærte Den katolske Kirke på 1500-tallet, og sådan lærer denne kirke stadigvæk.

Imod det sagde først Martin Luther og siden de øvrige reformatorer: Skriften alene!

Gud kan godt vejlede enkelte kristne ved at føre deres liv og tanker på en bestemt måde. Hvis Han kalder dig til at rejse ud som missionær eller gøre noget bestemt, så må du gøre det. Men kun Bibelen er forpligtende autoritet i kirken. Martin Luther formulerer det sådan: "Guds ord skal opstille trosartikler og ellers ingen, ikke engang en engel" (*De schmalkaldiske Artikler*, 2. del, 2. art., Credo 1994, 371). Det betyder, at kun Bibelen skal afgøre spørgsmål om kristen tro og liv. Det skal hverken kirken eller enkelte kristne gøre.

Den enkelte kristne kan mene sig kaldet af Gud til at gøre noget bestemt. Men han kan ikke forpligte de andre kristne til at gøre det samme, med mindre han kan sige, hvor Bibelen forpligter dem til at tro eller gøre sådan.

Bibeltroskab afgøres altså ikke bare af, om vi regner alt i Bibelen for sandt. Det afgøres også af, om vi lader Skriften *alene* bestemme vores kristne tro... om vi vender os til den *alene* for at høre Guds forpligtende tale til os.

Fordi katolikker normalt sætter Bibelen meget højt, kan vi få det indtryk, at de er meget bibeltro. Men det er de i virkeligheden kun, hvis de siger Skriften *alene*. Og det forbyder deres kirke dem at gøre.

2) *Kristus alene* betyder, at det, som Han har gjort for os, er tilstrækkeligt til vores frelse. Den samme betydning ligger i udtrykket *Nåden alene*.

Guds nåde er Hans barmhjertighed, Hans velvilje (yndest) mod os for Jesu skyld. Det egentlige evangelium er ikke budskabet om, at Gud er kærlighed (1.Joh.4,16), men det er budskabet om, hvad Gud i sin kærlighed har gjort til vores frelse: ”Deri består kærligheden... at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder” (4,10).

Det er selvfølgelig et godt budskab, at Gud er kærlig mod alle mennesker, og at ”han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige” (Matt.5,45). Men derved bliver ingen mennesker frelst fra den kommende dom. Det egentlige budskab i Bibelen, det egentlige evangelium er, at Gud har lagt al vores synd over på Jesus, og at Jesus led straffen for alle menneskers synder.

Alene på grund af det, som Jesus har gjort, kan Gud nu være nådig mod os syndere. Hvis vi vil lægge noget som helst til – bare den mindste smule – som vi selv skal gøre for at opnå Guds nåde, så mister vi nåden.

Det latinske ord for nåde er *gratia*. Det har vi på dansk som fremmedordet ’gratis’. Det kan hjælpe os til at forstå, at nåde er et enten-eller-ord. Selve ordet nåde betyder nåden *alene*!

Paulus siger: ”Er det ved nåde, er det ikke længere af gerninger; ellers ville nåden ikke længere være nåde” (Rom.11,6). Her opstiller Paulus Guds nåde og vore gerninger som absolutte modsætninger: Enten nåde eller gerninger! Man kan ikke sige 50% nåde og 50% gerninger eller 99% nåde og 1% gerninger. Sådan er det jo også med ordet gratis. Enten er en vare helt

gratis, eller også er den slet ikke gratis. Den kan ikke være lidt gratis. Hvis en ny, flot Mercedes koster 5,- kr., er den ikke gratis. Den er billig. Men Guds nåde er faktisk gratis. Den er helt og aldeles ufortjent og koster ingenting.

Men igen var katolikerne uenige med Martin Luther og de øvrige reformatorer. Guds nåde er egentlig ikke Hans barmhjertighed, sagde de. Nåden er en kraft eller en kvalitet, som Gud lægger ind i mennesket, og som efterhånden renses synden ud af dette menneske. Vi er kun frelst og Guds børn, når nåden har rensset tilstrækkeligt meget af vores synd ud, sagde katolikerne.

Derfor kunne katolikerne godt være med på, at vi bliver frelst af Guds nåde. De kunne for så vidt også sige nåden *alene*, men ikke, hvis nåden skulle forstås som Guds barmhjertighed og velvilje mod os for Jesu skyld. I den forstand kunne de ikke sige nåden *alene* eller Kristus *alene*. Nåden er nemlig en kraft eller kvalitet, som Gud indgyder i os, og som efterhånden renses os for synden.

Her står Den katolske Kirke fortsat. Derfor er der milevidt mellem katolsk og luthersk forståelse af frelsen. Og som det var livet om at gøre for Martin Luther at skelne mellem løgn og sandhed i disse spørgsmål, sådan må det også være for os. Ellers er det simpelthen vores egen og vore børns evige salighed, vi sætter på spil.

3) Det samme gælder om udtrykket *Troen alene*. Paulus siger, at nåde og tro hører sammen. Vi må tro Gud på Hans ord, når Han tilsiger os alle vore synders forladelse for Jesu skyld.

I Rom.4,4-5 siger Paulus: ”Den, der arbejder, får ikke løn som en nådesbevisning, men efter fortjeneste. Den derimod, der ikke arbejder, men tror på ham, som gør den ugudelige retfærdig, ham regnes hans tro til retfærdighed.”

Den, der overhovedet ingen gerninger har at vise Gud, men bare tror på syndernes forladelse, ham eller hende tilregner Gud retfærdighed uden gerninger (v.6). Ligesom nåden er tilsigelse af syndernes forladelse, sådan er retfærdigheden en tilsagt eller tilregnet retfærdighed.

Martin Luther siger, at Jesus og vi ganske enkelt bytter plads. Det er det, vi må tro. Luther kalder det ”et lykkeligt bytte” (*Store Galaterbrevskommentar* bd.1, Credo 1981, 377). Jesus bliver tilsagt eller tilregnet al vores synd, og vi bliver tilsagt eller tilregnet al Hans retfærdighed. Når vi tror dét, så har vi det.

Gud retfærdiggør os altså ikke på den måde, at Han rensker synden ud af os, men på den måde, at Han tilregner os en fremmed retfærdighed. Den retfærdighed, der gælder for Guds domstol, er *alene* Jesu retfærdighed. Det er det, vi mener med udtrykket Kristus alene. Når vi tror Gud på Hans ord, så ejer vi i samme øjeblik en fuld og hel retfærdighed, og vi kan derfor ikke blive mere retfærdige for Gud, end vi allerede er.

Det er sandt nok, at troen derefter sætter frugter i vore liv. Vi begynder at spørge efter Guds vilje og indretter os også mere og mere efter den. Men det altafgørende er, at vi ikke derved bliver mere retfærdige for Gud.

Som nåden er et enten-eller-begreb, sådan er retfærdigheden for Gud det også. Enten står vi helt og aldeles retfærdige for Hans domstol, eller også er vi overhovedet ikke retfærdige for Ham. Retfærdig for Gud kan man ikke være mere eller mindre.

Men igen er Den katolske Kirke fuldstændigt uenig. Et menneskes retfærdighed for Gud øges ved gode gerninger, siger de. Ligesom nåden er en kraft eller en kvalitet inde i mennesket, som man kan have mere eller mindre af, sådan er retfærdigheden for Guds domstol også en målbar mængde. Vi kan ganske vist ikke selv måle denne mængde, og derfor kan vi ikke selv vide, om vi er tilstrækkeligt retfærdige, til at vi kan blive frelst. Den katolske Kirke har officielt afgjort, at frelsesvished er umulig.

Så meget desto vigtigere er det, siger de, at et kristent menneske hele tiden gør gode gerninger og bl.a. deltager i kirkens gudstjeneste og sakramenter. Derved øges hans eller hendes retfærdighed for Guds ansigt.

Der er altså, som man forstår, betydelig forskel på romersk-katolsk og evangelisk-luthersk forståelse både af Bibelens rolle i kirken og måden, hvorpå et menneske bliver frelst.

Selv om det er trist, at de store kirkesamfund lever adskilt, og selv om vi godt kunne ønske en nærmere forbindelse og i sidste ende også en egentlig sammenlægning af disse kirker, så må vi tage Guds Ord og frelsen så alvorligt, at vi ikke bare kaster os sorgløst ud i eksperimenter.

Det gælder desværre også i forhold til andre kirker og retninger, som ellers på en del punkter ligger os nærmere.

Metodistkirkens grundlægger hed **John Wesley** (1703-91). Han blev omvendt ved at høre Martin Luthers kommentar til Romerbrevet læst op ved et vækkelsesmøde i London (1738). Alligevel var han livet igennem temmelig kritisk over for Martin Luther. Han blev endda mere og mere kritisk, jo ældre han blev. Det var netop Luthers tre ’alener’, der generede John Wesley.

I stedet for Skriften alene argumenterede Wesley for en fire-dobbelt kilde for kristen tro, lære og liv: Bibelen, traditionen, fornuften og erfaringen. Bibelen står ikke alene, siger Wesley, men er dog den *primære* kilde til forståelse af kristendom (lat., *prima Scriptura*). Gud vejleder ikke *kun* sin kirke gennem Bibelen, selv om vi skal prøve traditionens, fornuftens og erfaringens vejledning af på Bibelen. Men vi skal altså også søge Guds vejledning gennem de andre kilder.

Desværre er det i praksis meget ofte gået sådan, at disse andre kilder er blevet overordnet Bibelen. Når Gud taler til os gennem alle disse fire kilder, kan der vel ikke være modstrid mellem

dem. Bibelen kan f.eks. ikke være i modstrid med fornuften eller den kristne erfaring.

Allerede hos Wesley selv medførte denne tro på menneskets naturlige udrustning en afvisning af nåden alene og troen alene. Særligt hos den ældre Wesley og i den senere metodistiske tradition ser vi en tilbagevenden til en grundlæggende romersk-katolsk forståelse af frelsen.

John Wesley siger: Da Jesus døde for vore synder, udgik der frelseskræfter fra Hans kors, som fra da af har sat alle mennesker alle vegne i en helt ny situation over for Gud. Guds nåde er ikke bare Hans barmhjertighed eller velvilje mod os for Jesu skyld. Nåden er også en kraft, der virker på alle hedninger her og nu. Uafhængigt af ordet om Jesus virker Helligånden med nådeskræfter på alle mennesker. Hedningerne har altså alle sammen fået indgydt en del af Guds nåde. Hvis de lever i overensstemmelse med den nåde, som Gud allerede har givet dem, vil Han give dem mere nåde, så de til sidst kan blive frelst uden nogensinde at have hørt om Jesus. I en prædiken formulerer Wesley det sådan: "Væk den gnist af nåde, som allerede er i dig, så vil Han give dig mere nåde" (On Working Out Our Own Salvation, i: Peter Olsen: Evangelikalismens Historie 1, i: *Budskabet* nr.3, 2007, 30).

I modsætning til reformatorerne, men i god overensstemmelse med Den katolske Kirke, er nåden ifølge John Wesley altså ikke primært Guds barmhjertighed, men derimod en kraft eller en kvalitet, som er i mennesket, og som man kan have mere eller mindre af.

Normalt går metodister ikke lige så langt som Den katolske Kirke i dette spørgsmål. De vil normalt sige, at en kristen godt kan få frelsesvished.

Alligevel er det helt almindeligt inden for Metodismen, at de troende vænnes til at længes efter mere kraft, mere kvalitet, mere

nåde fra Gud. Når man er kommet til tro på Jesu stedfortrædende død for vore synder, skal man ikke blive ved med at stirre på dette. Gud vil, at vi skal søge efter større udrustning, mere kraft osv. Han vil, at synden skal ophøre i os allerede, før vi når himlen. Det mål – altså ikke himlen, men syndens ophør – skal vi rette vore øjne imod og stræbe efter. Hvis ikke vi gør det, og hvis ikke vi erfarer, hvordan vi går fremad i kampen mod synden, så skyldes det, at vi ikke lever i den frelsende tro, siger John Wesley (Peter Olsen: *Open Theism on Providence and Theodicy*, Copenhagen 2009, 48).

John Wesley kan godt sige, at vi frelses ved nåden alene. Men nåden skal forstås som en kraft eller en kvalitet, som Gud indgyder i os, og som efterhånden renses os for synden. Luther misforstod Bibelen, når han simpelthen beskrev nåden som Guds barmhjertighed og velvilje mod os for Jesu skyld. Derfor retter troen sig heller ikke kun mod denne barmhjertighed, siger Wesley. Troen må også rette sig mod og sætte sin forventning til den kraft, som Gud indgyder i os.

Selv om John Wesley på mange punkter ligger os nærmere end Den katolske Kirke, har vi grundlæggende de samme problemer med ham og med Metodismen, som vi har med Katolicismen!

Og det er ikke småting, vi taler om. Det har at gøre med hele grundlaget for vores tro.

Op gennem 1800-tallet var der især i USA betydelige vækkelser i Metodistkirken og i kirkelige miljøer, der var præget af Wesleys tænkning. Men samtidig var der en betydelig forventning om overnaturlige erfaringer; altså tungetale, helbredelser og andre undere. Den slags havde ikke fyldt så meget i John Wesleys eget århundrede (1700-tallet), men fik et vældigt opsving især op imod år 1900.

I 1905-06 blev et helt nyt kirkesamfund til i Los Angeles. Det er Pinsekirken eller Pinsebevægelsen. Der er egentlig ikke tale om ét kirkesamfund med fælles ledelse, men om en række mere eller mindre uafhængige menigheder med nogenlunde samme præg.

Pinsevenner er i bund og grund metodister, men adskiller sig alligevel fra Metodismen på især tre måder:

For det første har de som nævnt ingen fælles ledelse.

Metodistkirken er meget stramt bygget op med biskopper i spidsen. Det er Pinsebevægelsen bestemt ikke. Nogle gange kan en pinsemenigheds opbygning og gudstjenester virke ret kaotisk.

For det andet døber pinsevenner normalt ikke små børn. Dåben er nemlig en bekendelseshandling, og de små børn kan ikke tro, siger pinsevennerne. Metodister derimod døber børn ud fra den betragtning, at de allerede har del i Guds nåde. Den blev jo sendt fra Golgata ud over verden til alle mennesker. Så længe de små børn ikke har begået bevidst synd, skal vi derfor betragte dem som Guds børn. De bliver derfor døbt, ikke for at blive Guds børn, men som et tegn på, hvad de allerede er.

For det tredje lægger pinsevenner stor vægt på, at den nådekraft eller -kvalitet, som Gud har indgydt i os, ikke kun skal rense synden ud af os. Den skal også give os kraft til overnaturlige erfaringer. Derfor skal kristne søge tungetalen, profetiske ord fra Gud, helbredelser og andre undere. Ligesom i Metodismen siger Pinsebevægelsen, at kristne ikke skal fokusere så ensidigt på Jesu kors, som Luther gjorde. Gud har nemlig mere at give, hedder det. Nåden er en overnaturlig udrustning. Derfor skal vi flytte vore øjne hen på den udrustning, den kraft og de erfaringer, som Gud også vil give os.

De enkelte pinsemenigheder kan være indbyrdes meget forskellige. Derfor er det vanskeligt at tale om én bestemt pinseteologi. Men generelt forholder det sig alligevel, som jeg har beskrevet her.

Det er også meget almindeligt, at pinsevenner – især hvis de bliver teologer – afviser Skriften alene som kilde for kristen tro, lære og liv. Igen følger de John Wesleys påstand om fire kilder for Guds åbenbaring.

Og igen må vi sige: Selv om vi på nogle punkter ligger Pinsebevægelsen nærmere end Den katolske Kirke, så er der meget væsentlige forskelle, som har at gøre med troens grundlag og med, hvordan et menneske bliver frelst.

Både katolikker, metodister og pinsevenner har desuden en ret svag syndsforståelse. Det er i høj grad derfor, de er så enige om forståelsen af Guds nåde.

Alle tre grupper forstår synden som en svaghed ved mennesket, en slags mangelsygdom, som Guds nåde helbreder. Denne helbredelse er en proces, der over tid renser synden ud af os. Ifølge Pinsebevægelsen giver denne indgydte nåde os desuden kraft til overnaturlige erfaringer. Det sidstnævnte har katolikker og metodister traditionelt ikke talt så meget om.

Reformatorerne havde en langt alvorligere forståelse af menneskets synd. Før genfødslen er et menneske ikke sygt, men åndeligt dødt, sagde de. Som Paulus skriver til efeserne: ”I sin rige barmhjertighed... gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus – af nåde er I frelst” (Ef.2,4-5). Det sker, når vi kommer til tro på Jesus. Vi går fra at være åndeligt døde til at være åndeligt levende. Vi går fra en tilstand under Guds vrede til en tilstand som Guds børn. Fra det øjeblik er vi *helt* rene i Guds øjne. Vi er ikke på vej til at blive rene.

Nåden er ikke en slags medicin, der helbreder en syg patient. Nåden opvækker derimod en død! Omvendelsen er simpelthen en dødeopvækkelse! Derefter er et Guds barn *helt* levende, ikke halvt! Ligesom nåde er et enten-eller-begreb, sådan er barnekår det også. Enten er jeg 100% Guds barn, eller også er jeg det slet

ikke. Enten står jeg 100% retfærdig for Gud, eller også står jeg 0% retfærdig for Ham.

Det er denne enten-eller-situation, der er i spil, når man nedskriver synden til blot at være en sygdom, og når man beskriver nåden som en kraft eller en kvalitet, som Gud indgyder i os.

Fra omkring 1960 bredte Pinsebevægelsens forståelse af synd og nåde sig til andre kirkesamfund i USA og derfra ud over verden. Til at begynde med var det Den episkopale Kirke, der oplevede denne læremæssige afsmitning fra Pinsebevægelsen. Men ret hurtigt gjorde de andre kirkesamfund samme erfaring.

Fra starten i 1905-06 havde pinsevennerne stort set holdt sig for sig. De var meget kritiske over for andre kristne, som i øvrigt var lige så kritiske over for dem. Men i 1960'erne bredte både pinsebevægelsens teologi og erfaringer sig altså i andre kirkesamfund. Denne nye, tværkirkelige pinsebevægelse fik hurtigt navnet *Den karismatiske Bevægelse*. Der var ikke tale om et nyt kirkesamfund, men om, at lære og erfaringer fra Metodistkirken og især fra Pinsebevægelsen bredte sig inden for andre kirker.

Karismatikens hovedpointe er, at kirkernes læremæssige forskelle ikke er afgørende. Det eneste, der for alvor betyder noget, er den fælles erfaring af nåden som en indgydt kraft, der forvandler livet fra nederlag til sejr. Denne erfaring skal alle kristne søge, siger karismatikerne. Det er Guds vilje, at vi skal erfare nåden som en indgydt kraft, en udrustning til et sejrende kristenliv.

Troen på Jesus er bare første trin på kristenlivets stige. Så længe man står på det trin, er man nok frelst. Man gør bare ingen erfaringer af det, siger karismatikken. Men Gud har mere at give! Disse gaver og erfaringer skal vi søge særskilt. Vi skal altså ikke fokusere så meget på Jesus, der dør på korset for vore synder. Det er ligesom på plads. Nu skal vi videre op ad stigen. Derfor

skal vi nu fokusere på kraft og erfaringer. Vi skal overgive os helt til Gud, siger karismatikken. Hvis vi gør det, vil vi også erfare den kraft og sejr, som Guds nåde vil virke gennem os.

Der gælder nøjagtigt det samme om den såkaldt lutherske karismatik. Vel er der nogle, der gør mere end andre for at flytte fokus væk fra Jesu korsdød, væk fra syndernes forladelse, men det grundlæggende kendetegn ved karismatikken er det samme som i Metodismen og i Pinsebevægelsen: Forståelsen af Guds nåde ændres fra Guds barmhjertighed mod syndere for Jesu skyld til en indgydt kraft, der skal erfares.

Som regel vil lutherske karismatikere ikke benægte, at nåden først og fremmest er Guds barmhjertighed mod syndere. Men straks efter den indrømmelse flyttes fokus hen på den kraft, der skal erfares. Det er *den*, man skal koncentrere sig om. Det er *den*, forkyndelsen, sangene og vidnesbyrdene handler om.

Denne ændrede definition på nåden fra nåden i Gud; altså Guds barmhjertighed mod syndere, til nåden i os; altså den indgydte nådekraft, kan vise sig på to måder, af hvilke den første er værre end den anden. Men i begge tilfælde er der tale om sjælesørgeriske overgreb.

For det første kan man som Den katolske Kirke sige, at et menneske ikke frelses af Guds barmhjertighed alene. For at Gud kan erklære et menneske retfærdigt, må den indgydte nåde bevirke et vist mål af retfærdighed i det pågældende menneske. Vi frelses altså ikke ved troen alene. Vore gode gerninger medvirker til, at vi efterhånden bliver retfærdige for Gud.

For det andet kan man sige, at vi bliver retfærdige for Gud af nåde alene ved troen alene. Vore gerninger medvirker altså ikke til, at Gud kan tage imod os i sin himmel. Men derefter flytter man alligevel fokus fra denne nåde i Gud til den indgydte nåde i os. Det bliver i praksis *den*, forkyndelsen, vidnesbyrdene og

sangene handler om. De troende vænnes derfor til at sætte deres forventninger til og hente deres glæde fra den indgydte nåde.

Den katolske Kirke gør både det første og det andet. Mange metodister, pinsevenner og karismatikere gør 'kun' det andet. Men John Wesley kom på sine ældre dage stadigt tættere på ikke 'kun' at sige det andet, men også at sige det første. Og i den metodistiske tradition – inklusive pinsevenner og karismatikere – har mange overskredet denne grænse, så de ikke 'kun' sagde det andet, men også sagde det første (f.eks. vækkelseslederen Charles Finney). Risikoen for dette skred ligger da også meget nær, når først man er begyndt at omdefinere nåden fra Guds barmhjertighed til en indgydt nådeskraft.

Derfor er det da heller ikke mærkeligt, at Dansk Oase i 2006 kunne invitere en prominent katolsk teolog som hovedtaler ved SommerOase i Odder. *Raniero Cantalamessa* (f.1934) var og er fortsat hofprædikant for paven i Rom. Der var derfor ikke tale om en tilfældig eller ukendt præst, men om en, der stod centralt i Den katolske Kirke. Han repræsenterer alt det, som jeg indledte med. Oases invitation af Cantalamessa var et udtryk for karismatikens hovedpointe: Kirkernes læremæssige forskelle er ikke afgørende. Det eneste afgørende er erfaringen af nåden som en indgydt kraft. Oase kunne bruge ham, fordi han kunne fortælle om nåden som en kraft, der giver stærke erfaringer.

Vi, der ønsker at være evangelisk-lutherske, skal derfor være opmærksomme på det samme i mødet med både katolikker, metodister, pinsevenner og karismatikere. Deres forståelse af Guds nåde er grundlæggende ens, og de har til hensigt – bevidst eller ubevidst – at vende vores fokus væk fra nåden i Gud og hen på nåden i os!

Det betyder ikke, at vi slet ikke kan lære noget af disse kirker eller organisationer. I mange tilfælde vil vi kunne lære af deres måder at gøre et eller andet på. Men vi skal være opmærksomme

på de meget betydelige forskellige, der er i forståelsen af frelsen og af Guds Ords autoritet.

I den internationale, kristne verden er der desuden en meget uheldig udvikling i gang i øjeblikket. Store dele af troen bliver omtolket af ledende metodister og pinsevenner. Også i Danmark mærker vi disse tendenser. Både i Evangelisk Alliance og i Oase gør denne påvirkning sig gældende. Det skal vi være opmærksomme på, hvis vi søger inspiration fra disse kredse.

Vi kan møde den katolske lære om retfærdighed ved gerninger. Vi kan møde den tanke, at hedningerne kan blive frelst uden at høre om Jesus. Vi kan møde afvisningen af et evigt helvede. Vi kan møde en betydelig mistillid til Bibelen. Vi kan møde den tanke, at Gud ikke er alvidende.

Det er ganske vist ikke sikkert, at vi møder alle disse ting i en konkret menighed. Men både blandt katolikker, metodister, pinsevenner og karismatikere kan vi være ret sikre på at få vendt vores opmærksomhed væk fra nåden i Guds hjerte og hen på nåden i vores eget hjerte.

I modsætning hertil har vi en arv fra Bibelen og fra reformatorerne, som vi skal værne om: Vi skal søge nåden i Guds hjerte, ikke i vores eget hjerte. For Jesu skyld alene er Gud nådigt stemt mod os. Han tilgiver os al vores synd, og Han regner os for lige så retfærdige som Jesus. Det er *denne* nåde, vi skal sænke os ned i. Det er *den*, vi skal lytte til og ånde ind overalt, hvor vi går. Det er *den*, vi skal vidne om og lære vore børn at kende. Risikoen ved at sende dem hen i de beskrevne sammenhænge, er, at de mister nåden i Guds hjerte og i stedet sætter deres håb til nåden i deres eget hjerte.

Vi skal synge ÅSS nr.375: ”På nåden i Guds hjerte”

Peter Olsen, November 2010